

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea a noua

INIMA IERNII

so'jhin: Cea mai apropiată traducere din Limba Străveche ar fi „sus printre cei de jos“, deși unii îl traduc prin „atât cer, cât și vale“. *So'jhin* este termenul pe care Seanchanii îl întrebuințează pentru servitorii care moștenesc rangul superior. Aceștia sunt *dăcovele*, proprietate, deși ocupă o poziție de autoritate și, adesea, de putere. Până și Cei de Sânge se comportă cu băgare de seamă atunci când se află în preajma *so'jhinilor* familiei Imperiale și li se adresează *so'jhinilor* Împărătesei ca unor egali. Vezi, de asemenea, *Cei de Sânge*; *dăcovele*.

Soldați: Soldați care i-au jurat credință unui senior sau unei domnițe.

Strămoși: vezi, *Hailene*.

CUPRINS

PROLOG. Zăpada	11
1 – Lăsându-l pe Profet	101
2 – Prizonieră	115
3 – Obiceiuri	134
4 – Propuneri	149
5 – Flamuri	172
6 – Mirosul nebuniei	186
7 – Străzile din Caemlyn	210
8 – Oamenii Mării și Clanul	232
9 – O ceașcă de ceai	256
10 – Planul reușește	272
11 – Idei importante.	307
12 – Un crin iarna	340
13 – Vești minunate	369
14 – Ce ascunde un văl	392
15 – În căutarea unui clopotar	405
16 – O întâlnire neașteptată	419
17 – Panglici roz	438
18 – O ofertă	459
19 – Trei femei	478
20 – O chestiune de trădare	497
21 – O chestiune de proprietate	513
22 – Din neant	528
23 – Să nu vezi soarele	551
24 – Între Consilii.	572

25 - Legături	588
26 - Așteptări	607
27 - A lua prin surprindere regine și regi	628
28 - Vești într-un sac de pânză	653
29 - Un alt plan	675
30 - Picături de ploaie mari și reci	695
31 - Ce a spus Aelfinnul	707
32 - Un dram de înțelepciune	724
33 - Strada „Crapul Albastru“	741
34 - Secretul păsării Colibri	757
35 - Cu Choedan Kal	769
GLOSAR	803

PROLOG

Zăpada

Trei felinare proiectau o lumină pălpâitoare, mai mult decât suficientă ca să lumineze încăperea mică, având pereții și tavanul văruiți în alb, însă Seaine își ținea ochii ațintiți asupra ușii grele din lemn. Știa că era lipsit de logică și caraghios pentru o Conducătoare a frăției Ajah Albă. Firul de *saidar* pe care îl împletise în jurul tocului ușii îi aducea frânturi de zgomote înfundate de pași din labirintul de coridoare de afară, sunete înăbușite care se estompau aproape imediat ce le auzea. Era un simplu truc pe care îl învățase de la o prietenă din vremea îndepărtată când fusese novice, care o va avertiza cu mult timp înainte dacă cineva se apropia. Oricum, puține persoane coborau atât de jos, la cel de-al doilea subsol.

Firul ei captase chițăitul îndepărtat al șobolanilor. Lumină! Cât timp trecuse de când nu mai existaseră șobolani în Tar Valon, în Turn? Oare erau Iscoadele Celui Întunecat? Ea își umezi buzele, neliniștită. Logica nu își avea niciun rost. Adevărat. Totul era illogic. Ei îi venea să râdă. Cu mare efort, ea se retrase tiptil din pragul isteriei. „Gândește-te la altceva

în afară de șobolani. La altceva în afară de...“ Un chițait înăbușit se auzi în încăperea din spatele ei, care se transformă într-un scâncet înăbușit. Ea încercă să nu audă zgomotul. „Concentrează-te!“

Într-un fel, ea și însoțitoarele ei fuseseră conduse în acea încăpere deoarece conducătoarele frățiilor Ajah păreau să se întâlnească în taină. Ea însăși o zărise pe Ferane Neheran șușotind într-un colț izolat al bibliotecii cu Jesse Bilal, care ocupa o poziție înaltă printre Surorile Brune, dacă nu cea mai înaltă. Ea credea că se afla în siguranță în ceea ce o privea pe Suana Dragand, din Ajaha Galbenă. Așa credea. Dar de ce se retrăseseră Ferane și Suana într-un loc izolat din perimetrul Turnului, amândouă purtând mantii simple? Conducătoarele diferitelor frății Ajah își vorbeau în continuare deschis, deși pe un ton rece. Și celelalte văzuseră lucruri asemănătoare; nu dădură nume din frățiile Ajah de care aparțineau, firește, însă două dintre ele pomeniseră de Ferane. O enigmă îngrijorătoare. Turnul semăna cu o mlaștină clo-cotitoare zilele astea pentru că frățiile Ajah se dușmăneau. Totuși, conducătoarele se întâlneau pe la colțuri. Nimeni din afara unei frății Ajah nu știa sigur cine o conducea, dar ele se cunoșteau, pare-se. Ce puneau la cale? Ce? Păcat că nu o putea întreba direct pe Ferane, însă, chiar dacă aceasta ar fi acceptat întrebări de la altcineva, Seaine n-ar fi îndrăznit. Nu în acel moment.

Oricât de mult s-ar fi concentrat, Seaine nu reușea să își fixeze întrebarea în minte. Știa că se zgâia la ușă și își făcea griji în privința enigmelor pe care nu reușea să le rezolve, deoarece evita să privească peste umăr. Spre sursa acelor scâncete și gemete înăbușite.

Ca și când ar fi crezut că sunetele o constrâneau, ea își întoarse încet capul spre însoțitoarele ei. Respirația ei deveni din ce în ce mai rapidă cu fiecare mișcare a capului. Zăpada

deasă cădea peste Tar Valon, de undeva de sus de tot, însă în încăperea părea să fie inexplicabil de cald. Ea se forța să vadă!

Cu șalul cu ciucuri bruni odihnindu-i-se pe coate, Saerin stătea ferm în picioare, depărtate, pipăind mânerul pumnalului altaran curbat, ascuns în spate, la cingătoare. Furia mocnită îi întuneca tenul măsliniu suficient cât să îi scoată în evidență cicatricea de pe falcă, ce semăna cu o linie palidă. La prima vedere, Pevara părea mai calmă, deși cu o mână își prinsese strâns fustele cu broderii roșii, iar în cealaltă ținea cilindrul alb și neted al Sceptrului Legămintelor ca pe un baston lung de o jumătate de metru pe care era pregătită să îl folosească. Poate că era pregătită; Pevara era mult mai vânăjoasă decât sugera trupul ei durduliu și suficient de determinată încât să o facă pe Saerin să pară o lașă.

De partea cealaltă a Jițului Remușcării, micuța Yukiri se cuprindea strâns cu brațele, iar ciucurii lungi și gri-argintii tremurau de fiecare dată când ea se înfiora. Lingându-și buzele, Yukiri îi aruncă o privire îngrijorată femeii care stătea lângă ea. Doesine, semănând mai mult cu un băiețandru chipeș decât cu o Soră Galbenă care avea o reputație considerabilă, nu reacționa în niciun fel la ce făceau ele. Ea era cea care manevra firele care se întindeau și pătrundeau în Jiț și se zgâia la *ter'angreal*, concentrându-se atât de tare la ceea ce făcea, încât broboane de sudoare îi apărură pe fruntea palidă. Toate erau Conducătoare, inclusiv femeia înaltă care se zvârcolea în Jiț.

Talene era leorcă de sudoare, iar părul auriu i se încălcase. Veșmintele din pânză i se udaseră până când se lipiră de ea. Restul veșmintelor ei formau un maldăr dezordonat strâns într-un colț. Pleoapele închise îi tremurau, iar ea scotea întruna gemete și scâncete sugrumate, rugăminți pe jumătate rostite. Deși simțea cum i se făcea greață, Seaine nu își putea lua ochii de la ea. Talene îi era prietenă. Îi fusese prietenă.

În ciuda denumirii sale, *ter'angrealul* nu semăna deloc cu un jilț; nu era decât un bloc dreptunghiular ce părea realizat din marmură cenușie. De fapt, nimeni nu știa din ce era făcut, însă materialul se dovedea dur ca oțelul peste tot, în afară de partea de sus, care era înclinată. Impunătoarea Soră Verde se cufundă puțin în el, iar obiectul a părut să se muleze cumva după trupul ei, indiferent cât de mult se zvârcolea ea. Firele Doesinei curgeau în singurul orificiu din Jilț, o gaură dreptunghiulară de mărimea unei palme, aflată pe lateral, înconjurată de niște creștături neregulate. Persoanele nelegiuite prinse în Tar Valon erau aduse aici jos, pentru a sta pe Jilțul Remușcării și a suferi consecințele faptelor lor, alese cu grijă. Când erau eliberate, acestea fugeau de pe insulă. În Tar Valon se comiteau puține ticăloșii. Curioasă, Seaine se întrebă dacă aceeași întrebunțare o avusese Jilțul și în Vârsta Legendelor.

– Ce... vede ea? rosti în șoaptă întrebarea, fără să vrea.

Talene nu doar că vedea, dar pentru ea totul avea să pară real. Slavă Luminii că nu avea niciun Străjer, un lucru aproape de neconceput pentru o Soră Verde. Ea susținuse că o Conducătoare nu avea nevoie de unul. În minte îi răsăreau diferite motive în acel moment.

– Afurisita e biciuită de afurisiții de troloci, rosti răgușit Doesine, iar în glasul ei se simți accentul ei cairhienin, ceva ce se întâmpla rareori, doar atunci când era stresată. Când vor termina..., continuă ea văzând cum ceanul trolocilor fierbe deasupra focului și cum un Myrddraal o veghează. Trebuie să știe că va fi unul sau altul. Arză-m-ar focu' dacă n-o să cedeze de data asta...

Doesine își șterse iritată sudoarea de pe frunte, trase neregulat aer în piept, apoi zise:

– Nu mă deranjați! A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta.

– Ai încercat de trei ori, bombăni Yukiri. Probabil că brațul cel mai puternic se frânge din cauza propriei vinovății după două încercări! Și dacă este nevinovată? Lumină, este precum ai fura oile de sub ochii păstorului!

Chiar dacă tremura, ea reușea să-și păstreze alura regală. Însă se exprima întotdeauna ca o femeie de la țară, cum fusese întotdeauna. Ea le privi cu dușmănie pe celelalte:

– Legea interzice întrebuințarea Jilțului pe inițiate. Vom fi toate destituite! Și, dacă a fi alungate din Divan nu este suficient, probabil că vom fi exilate. Și bătute cu nuiaua înainte să plecăm, doar ca să pună sare pe rană! Arză-m-ar focu', dacă ne înșelăm, putem fi toate ferecate!

Seaine se cutremură. Vor scăpa de ultima pedeapsă, dacă bănuielele lor se vor dovedi a fi fost corecte. Nu, nu bănuieli, ci certitudini. Trebuiau să fie corecte! Dar și dacă erau, Yukiri avea dreptate în ceea ce privea restul. Legea Turnului permitea arareori un bun mai mare pentru propria întreținere. Însă, dacă aveau dreptate, merita să plătească prețul. „Rogu-te, Lumină, fă să avem dreptate!“, rostea în minte.

– Ești oarbă și surdă? izbucni Pevara, amenințând-o pe Yukiri cu Sceptrul Legămintelor. A refuzat să jure din nou pe Sceptru că nu va rosti cuvinte neadevărate. Trebuie să fie din proasta mândrie a frăției Ajah Galbenă. Am făcut deja multe. Când i-am pus scut, ea a încercat să mă *injunghie!* Asta înseamnă nevinovăție? Oare? N-avea de unde să știe că nu doream doar să vorbim cu ea până când ni se uscau gurile! Ce motiv ar fi avut să se aștepte la altceva?

– Vă mulțumesc amândurora pentru că ați spus deja lucruri știute, spuse Saerin pe un ton sec. Acum e prea târziu ca să renunțăm, Yukiri, așa că nu putem decât să continuăm. Dacă aș fi în locul tău, Pevara, eu n-aș țipa la niciuna dintre cele patru femei din tot Turnul în care știu că pot avea încredere.

Yukiri se roși la față și își aranjă șalul, iar Pevara păru puțin rușinată. Doar puțin. Or fi fost toate Conducătoare, dar cu siguranță Saerin preluase controlul. Saerin nu știa sigur ce simțea. În urmă cu câteva ore, ea și Pevara fuseseră două vechi prietene care plecaseră singure într-o căutare periculoasă și care luau hotărârile împreună, fiind pe picior de egalitate; acum, ele aveau aliate. Ea ar trebui să fie mulțumită pentru că avea mai multe tovarășe. Totuși, acestea nu făceau parte din Divan și nu puteau invoca drepturile Conducătoarelor în această situație. Ierarhiile Turnului preluaseră controlul, făcând deosebiri subtile și mai puțin subtile referitoare la locul fiecăreia față de celelalte. Adevărul fie spus, deși Saerin fusese novice și Aleasă o perioadă de două ori mai lungă decât cele mai multe dintre ele, patruzeci de ani în funcția de Conducătoare, un interval de timp mai mare decât al oricăruia din Divan, cântărea foarte mult. Seaine ar fi fost norocoasă dacă Saerin i-ar fi cerut părerea, chiar sfatul, înainte să ia vreo hotărâre. O nebunie, dar această cunoaștere era ca un ghimpe în coastă.

– Trolcii o târâsc spre ceaun, zise brusc Doesine, cu o voce răgușită.

Un mic scâncet ieși printre dinții înțeleștați ai Talenei; ea se zvârcoli atât de tare, încât părea că vibrează.

– Nu... Nu știu dacă voi putea... voi putea... flăcările..., continua Doesine.

– Trezește-o! porunci Saerin, fără măcar să le privească pe celelalte ca să vadă reacția lor. Nu te mai bosumfla, Yukiri, și pregătește-te!

Sora Cenușie îi aruncă o privire mândră și furioasă, însă, când Doesine lăasă firele să dispară, iar Talene își deschise încet ochii albaștri, strălucirea *saidarului* o înconjură pe Yukiri, iar ea îi puse scut femeii de pe Jilț fără să rostească un cuvânt. Saerin deținea controlul și toate știau acest lucru. Dar asta era tot. Părea un ghimpe foarte ascuțit.

Abia dacă fu nevoie de scut. Cu o expresie îngrozită pe față, Talene tremura și găfăia ca și când ar fi alergat zece kilometri în cea mai mare viteză. Ea stătea în continuare pe suprafața moale, dar, deoarece Doesine nu controla puterea, aceasta nu se mai mula pe trupul ei. Talene se holba spre tavan cu ochii bulbucați, apoi și-i închise strâns, iar apoi îi deschise din nou. Indiferent ce amintiri avea în spatele pleoapelor, ea nu voia să le înfrunte.

Făcând doi pași mari spre Jilț, Pevara îndreptă Sceptrul spre femeia amețită.

– Leapădă-te de toate jurămintele care te leagă și ia cele Trei Legăminte, Talene! rosti ea cu o voce aspră.

Talene se feri de Sceptru ca de un șarpe veninos, apoi se smuci în partea cealaltă când Saerin se aplecă deasupra ei:

– Data viitoare, Talene, te așteaptă ceaunul. Sau „gesturile tandre“ ale unui Myrddraal.

Expresia de pe fața lui Saerin era îndârjită, însă tonul ei o făcea să pară blajină:

– Nu te vei mai trezi înainte de final. Și, dacă nici acum nu va funcționa, va fi și data următoare, apoi o alta și tot așa, chiar dacă va trebui să stăm aici până la vară.

Doesine deschise gura ca să protesteze, apoi se răzgândi și făcu o grimasă. Dintre toate, doar ea știa să folosească Jilțul, însă în acel grup, ea era la fel de inferioară ca Seaine.

Talene continua să se holbeze la Saerin. Lacrimile îi umpleau ochii mari și începu să plângă în hohote, scuturându-se și simțindu-se neajutorată. Ea își întinse mâna și începu să pipăie pe nevăzute până când Pevara îi puse Sceptrul Legămintelor în mână. Îmbrățișând Izvorul, Pevara conduse un fir al Spiritului în Sceptru. Talene strânse atât de tare sceptrul gros cât încheietura unei mâini, încât vârfurile degetelor îi se albiră. Rămase așa, plângând în hohote.

Saerin își îndreptă spatele:

– Mă tem că a venit vremea s-o adormim din nou, Doesine.

ResTalenei îi curgeau lacrimile și mai abitir, însă ea reuși să bolborosească printre suspine:

– Mă... lepäd... de toate jurămintele... care mă leagă.

După ce rosti ultimul cuvânt, ea începu să urle.

Seaine tresări, apoi înghiți cu noduri. Ea, una, cunoștea durerea simțită atunci când era îndepărtat un singur jurământ. Făcuse presupuneri referitoare la agonia simțită la îndepărtarea mai multor jurăminte odată, dar acum era în fața realității. Talene țipă până când rămase fără suflu, apoi trase aer în piept doar ca să urle din nou atât de tare, încât Seaine se așteptă ca pe ușă să dea buzna alte surori din Turn. Sora Verde înaltă se zbătea, dând din mâini și din picioare, apoi se curbă brusc, până când atinse suprafața cenușie doar cu călcâiele și cu capul. Fiecare mușchi îi era încordat, tot trupul fiindu-i cuprins de un spasme violente.

La fel de brusc precum începuseră spasmеle, Talene se moleși și se prăbuși. Rămase așa, plângând ca un copil rătăcit. Sceptrul Legămintelor îi căzu din mâna moale și se rostogoli pe suprafața cenușie și înclinată. Yukiri îngână ceva ce aducea a rugăciune aprinsă. Doesine șoptea întruna „Lumină!” cu o voce tremurândă. „Lumină! Lumină!”

Pevara ridică de jos Sceptrul și strânse degetele Talenei în jurul lui. Prietena Seainei era neîndurătoare, dar nu și în această privință.

– Și-acum, ia cele Trei Legăminte! îi porunci ea.

O clipă, Talene păru că refuză, apoi repetă încet legămintele pe care le făceau toate Aes Sedai și care le țineau unite. Să nu rostească niciun cuvânt care nu este adevărat. Să nu facă niciodată o armă pentru un om ca să-l omoare pe un altul. Să nu folosească niciodată ca armă Puterea Supremă, decât ca să-și apere viața, sau pe cea a Străjerului său, sau a

unei alte surori. La sfârșit, ea începu să plângă în tăcere, tresărind, fără să scoată un sunet. Poate că legămintele începeau să prindă rădăcini înlăuntrul ei, pentru că ele erau inconfortabile la început. Poate.

Apoi Pevara rosti celălalt legământ pe care îl cereau de la ea. Talene tresări, după care îngână neajutorată cuvintele.

– Vă jur supunere absolută la toate cinci!

Apoi ea rămase cu privirea pierdută în depărtare, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

– Răspunde-mi sincer, îi spuse Saerin. Faci parte din frăția Ajah Neagră?

– Da.

Cuvintele ieșiră fragmentat din gura Talenei, de parcă gâtul i-ar fi fost ruginit.

Acest simplu cuvânt o făcu pe Seaine să incremenească, deși se așteptase la asta. La urma urmei, ea hotărâse să vâneze frăția Ajah Neagră și credea în misiunea ei, deși multe surori nu erau optimiste. Pusese mâna pe o altă soră, o Conducătoare, ajutase ca Talene să fie purtată de-a lungul coridoarelor puștii ale subsolului, înfășurată în fire de Aer, încălcase câteva zeci de legi ale Turnului, comisese nelegiuiri grave, toate doar ca să audă un răspuns de care fusese sigură înaintea ca întrebarea să fie pusă. Acum, aflase. Ajah Neagră exista într-adevăr. Se uita la o Soră Neagră, o Iscoadă a Celui Întunecat, care purta șalul. Această convingere căpătă o ușoară tentă de confruntare. Datorită fălcilor, din care strângea cu putere, dinții nu îi clănțneau. Se chinuia să se adune, să gândească logic. Însă coșmarurile erau vii și băntuiau Turnul.

Cineva oftă zgomotos, iar Seaine își dădu seama că nu era singura care credea că lumea ei se întorsese cu susul în jos. Yukiri se îmbărbătă, apoi își fixă ochii asupra Talenei ca și când ar fi fost hotărâtă să țină scutul doar cu puterea voinței, dacă era nevoie. Doesine își lingea buzele și își netezea

nesigură fustele de un auriu-închis. Doar Saerin și Pevara păreau a fi stăpâne pe ele.

— Așadar, zise Saerin pe un ton blajin (poate „slab“ era un cuvânt mai potrivit). Așadar, Ajah Neagră, pe un tonul devenit vioi, după ce inspiră adânc. Nu mai este nevoie de scut, Yukiri. Talene, nu vei încerca să fugi sau să te opui în vreun fel. Nici măcar nu te vei atinge de Izvor fără permisiunea vreuneia dintre noi. Deși presupun că altcineva se va ocupa mai departe de tine, după ce te vom preda. Yukiri?

Scutul din jurul Talenei se risipi, însă strălucirea o învăluia în continuare pe Yukiri, ca și când nu ar fi avut încredere în efectul Sceptrelui asupra unei surori Negre.

Pevara se încruntă.

— Saerin, înainte să o dăm pe mâna Elaidei, vreau să aflăm cât mai multe lucruri. Nume, locuri, orice. Tot ce știi!

Iscoadele Celui Întunecat ucisese familia Paverei, iar Seaine era convinsă că ar alege exilul doar ca să o poată vâna personal pe fiecare Soră Neagră, până la ultima.

Șezând în continuare ghemuită în Jilț, Talene scoase un sunet care semăna pe jumătate cu un râset amarnic, iar pe jumătate cu un scâncet.

— Când veți face asta, vom fi ca și moarte toate. Moarte! Elaida face parte din Ajah Neagră!

— Este imposibil! izbucni Seaine. Însăși Elaida mi-a dat porunca.

— Trebuie să fie, zise în șoaptă Doesine. Talene a luat din nou legămintele; doar ce-a numit-o!

Yukiri încuviință vehement din cap.

— Folosiți-vă mințile, mârâi Pevara, clătinând dezgustată din cap. Știți la fel de bine ca mine că ajungi să crezi într-o minciună, o poți lua drept adevăr.

— Și acesta este adevărul, zise Saerin pe un ton ferm. Ce dovadă ai, Talene? Ai văzut-o pe Elaida la... întrunirile voastre?

Ea apucă atât de strâns mânerul pumnalului, încât degetele i se albiră. Saerin fusese nevoită să lupte mai mult decât cele mai multe dintre ele pentru a obține șalul, pentru dreptul de a rămâne în Turn. Pentru ea, Turnul însemna mai mult decât un cămin și era mai important decât propria viață. Dacă Talene dădea răspunsul greșit, era posibil ca Elaida să nu mai rămână în viață ca să fie judecată.

— Ele n-au întruniri, bombăni posomorâtă Talene. În afară de Consiliul Suprem, bănuiesc. Dar ea trebuie să fie. Ele știu fiecare raport pe care îl primește, chiar și dintre cele secrete, fiecare cuvânt care i se șoptește. Ele știu fiecare decizie pe care o ia ea înainte ca aceasta să fie anunțată. Cu câteva zile înainte, uneori chiar cu câteva săptămâni. Cum s-ar putea una ca asta dacă nu le-ar spune ea?

Se ridică anevoie în șezut și încercă să fixeze pe rând cu o privire insistentă pe fiecare dintre ele. Însă acest lucru nu făcu decât să lase impresia că ochii îi erau neliniștiți. Continuă să vorbească:

— Trebuie să fugim, trebuie să găsim un loc unde să ne ascundem. Vă voi ajuta, vă voi spune tot ce știu! Dar dacă nu vom fugi, ele ne vor omori.

„Era ciudat, gândi Seaine, cât de repede își numise Talene fostele acolite «ele» și cum încerca să se identifice cu restul. Nu. Ea încerca să evite adevărata problemă, iar această evitare era necugetată. Oare Elaida o trimisese, într-adevăr, să sape în Ajah Neagră? De fapt, ea nu pomenise niciodată acest nume. Oare s-o fi referit la altceva? Elaida dojenea pe oricine doar pomenea de Ajah Neagră. Aproape oricare dintre surori ar fi făcut același lucru, și totuși...

— Elaida s-a dovedit a fi o nesăbuită, zise Saerin, și nu o dată am regretat că i-am ținut partea, dar nu-mi vine să cred că este Neagră, nu fără alte dovezi.

Strângând din buze, Pevara încuviință vehement din cap. Făcând parte din Ajah Roșie, și ea cerea alte dovezi.